

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Mands Minde 1788-1838. Foredrag over det sidste halve Aarhundredes Historie

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 546. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1838_599-txt-shoot-idm15033/facsimile.pdf (tilgået 24. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

der kan Skovturene om Sommeren holde Vinterglæderne Stangen, og der har selv Dyrehavstiden for Menneske-Øjet en fornøjelig Side at betragtes fra. Faar derfor Danmark en Bondetid, da vil den ikke staa i skarp Mod-sætning til Hovedstadens Dannelse, men i en levende Vexel-Virkning med den, til Gavn for begge, og udvikle en Smag for det naturlige og levende i en historisk-idyllisk Form, som intet tilsvarende vil finde, uden i Grækenland, hvor det attiske var noget lignende, men fra den anden Side: var en Smag for det naturlige og levende i en idyllisk-historisk Form, som de homeriske Digte.

Dog, jeg maa afbryde mig selv i Lovtalen over Kjøbenhavn og den fine Smag, som De vel sidst havde ventet af mig, og som virkelig ogsaa har overrumplet mig, ved Hjælp af Thaarup og Øhlenschläger, som jeg umulig, uagtet al min Bondeagtighed og bondelige Haandfasthed, kunde værgе mig imod, da jeg forudsaa, jeg ikke blot vilde faa alle Bønderpigerne paa Halsen, men en hel Krigshær af norske og bornholmske Bønder med Bergtor Smed i Spidsen; og jeg er ingen Stærkodder, saa jeg turde vente at gaa Sygen igjennem og synge med ham:

Teller jeg gæstede og holdt øj Styr,
dristig da fæstede jeg Håmmer-Byr:
Telemarås Smedde, forrovne Kroppe,
Hamrene lod som paa Ambult heppe
paa Isen min.

Rent ud sagt: da det slog mig, at han, med hvem den gamle Sangtone vaagnede, der havde slumret siden Kæmpevisernes Dage^{*)}, og han, der satte nye Strænge paa Brages Harpe, der havde ligget i Benhuset lige siden Ejvind Skjaldespilders Død, — at de var begge Kjøbenhavnere og fandt ligesom deres Bysborn Smag i meget, jeg slet ikke kan lide og tør sige, duer heller ikke synderlig, — da blev jeg naturligvis bange for at bryde Staven enten over vor Hovedstad eller over den fine Smag, der kan, ja, naar Folket staa op, maa udvikle sig, og fandt det baade klogest og fornøjeligst at slutte Forlig paa Broen, hvor, som dens store Digter synger: „paa Friheds-Stetten Lærken slaar.“

Ja, mine Herrer! det er i alle Henseender en meget

^{*)} Mærkeligt, at Taleren har her kunnet glemme Johannes Ewald, som da ogsaa var Kjøbenhavnere. (Udg.'s Anm.)

